

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

רע"א 65005-03-26

לפני:

כבוד השופט דוד מינץ
כבוד השופט אלכס שטיין
כבוד השופטת גילה כנפי-שטייניץ

המבקש:

ניסים ואטורי

נגד

המשיב:

מרדכי הררי

בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי
נוף הגליל-נצרת (השופט העמית א' אברהם) שניתן ביום
22.3.2026 בע"א 86583-01-26

בשם המבקש:

עו"ד יוני ג'ורנו

בשם המשיב:

עו"ד ספיר בן אליהו

פסק-דין

השופט אלכס שטיין:

הבקשה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נוף הגליל-נצרת (השופט העמית א' אברהם), אשר ניתן ביום 22.3.2026 בע"א 86583-01-26. במסגרת פסק דין זה, הפך בית המשפט המחוזי את פסק דינו של בית משפט השלום טבריה (הרשמת הבכירה ר' חמאתי), אשר ניתן ביום 1.1.2026 בתאד"מ 19132-10-24. בית משפט השלום קיבל תביעת לשון הרע שהגיש המבקש נגד המשיב וחייב את המשיב בפיצוי בסך 10,000 ש"ח בצירוף הוצאות משפט בסך 7,000 ש"ח – לטובת המבקש.

העובדות

2. המבקש, ניסים ואטורי, הוא חבר כנסת וסגן יושב ראש הכנסת. המבקש העלה ציוץ ברשת החברתית "X" (לשעבר טוויטר), אשר כלל צילום של המבקש עם שר

המשפטים, שצולם בסמוך לאחר שחוק-יסוד: השפיטה (תיקון מס' 3) (להלן: החוק לביטול עילת הסבירות) עבר בכנסת, בצירוף המילים "החוק עבר. תחי מדינת ישראל". המשיב, מרדכי הררי, פרסם ביום 24.7.2023 תגובה לציוץ של המבקש בה נכתב כך: "ניסים ואטורי המושחת באדם, נ[י]סים ואטורי חסר השכלה המתגאה באפסותו, ניסים ואטורי עוכר ישראל ויהודי מתועב, ניסים ואטורי איש זדוני דוחה ובושה גדולה למדינת ישראל" (להלן: הפרסום). בעקבות כך, המבקש הגיש תביעת לשון הרע נגד המשיב.

הליכים קודמים

3. בתום דיוני ההוכחות, ולאחר שהתרשם מהעדים, בית משפט השלום קיבל את תביעתו של המבקש. בית המשפט פסק כי חלק מהביטויים בפרסום הם בגדר דעה אשר אינה עולה כדי לשון הרע. יחד עם זאת, נפסק כי הביטוי "מושחת" הוא בגדר ניסיון להציג את המבקש כעברייני, כפי שגם נלמד מעדות המשיב, ובהתאם הוא עולה כדי לשון הרע. בית משפט השלום דחה את טענות המשיב לקיומן של הגנת אמת בפרסום או הגנת תום הלב. ביחס לטענה הראשונה, נקבע כי המשיב לא עמד בנטל להוכיח את הטענה כי המבקש מושחת, וכי הפרסום נעשה בהעדר בסיס עובדתי. ביחס להגנת תום הלב נקבע כי המשיב לא נקט באמצעים סבירים להיווכח אם הפרסום הוא אמת, והוא אף לא ביקש לחזור בו מדבריו ולהתנצל במעמד הדיון. בתוך כך, בית המשפט דחה את טענת המשיב כי מדובר ב"תביעת השתקה" וקבע כי לא מתקיים ולו סממן אחד של תביעה כאמור. בסופו של יום, בית המשפט חייב את המשיב לשלם למבקש פיצוי בסך 10,000 ש"ח והוצאות משפט בסך 7,000 ש"ח. על פסק דין זה ערער המשיב לבית המשפט המחוזי.

4. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור, הפך את פסק דינו של בית משפט השלום ודחה את התביעה – וזאת, על סמך כתבי הטענות בלבד, תוך יישום תקנה 138(א)(5) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018. בית המשפט סיווג מחדש את דברי המשיב כ"הבעת דעה" ולא כ"קביעת עובדה". נפסק כי בהקשר של המחאה נגד הרפורמה המשפטית, אדם סביר יראה בביטויים אלו "גידופים סובייקטיביים" ולא עובדות כהווייתן, וככאלה הם אינם עולים כדי לשון הרע. בית המשפט סבר כי אף אם הפרסום עולה כדי לשון הרע, המשיב חוסה תחת הגנת תום הלב, שכן הפרסום הוא בגדר הבעת דעה אודות איש ציבור, והוא לא חרג מתחום הסביר. בית המשפט קבע כי יש להעדיף במקרה דנן את חופש הביטוי על-פני הזכות לשם טוב והדגיש כי המשיב נקט בשפה משתלחת שאין לה מקום.

5. מכאן בקשת רשות הערעור שלפנינו.

הדיון בבקשה

6. ביום 26.4.2026 קבעתי כי הבקשה מצריכה תשובה. כן הוריתי לבעלי הדין להגיש את טיעוניהם בכתובים, כאמור בתקנה 138(א)(2) לתקנות סדר הדין האזרחי.

טענות הצדדים

טענות המבקש

7. המבקש טוען כי בקשת רשות הערעור מעלה סוגיה עקרונית העוסקת במתח בין חופש הביטוי הפוליטי לזכותו של נבחר ציבור לשם טוב ולכבוד. המבקש מדגיש כי הכשרת ביטויים פוגעניים כלפי נבחר ציבור יוצרת מסר הרסני אשר מזהם את המרחב הציבורי ומרתיע אנשים ראויים מלהצטרף לשירות הציבורי. המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שהפך פסק דין של ערכאה דיונית, אשר קיימה הליך הוכחות מלא ושמעה עדים – וזאת, אף מבלי לקיים דיון בעל-פה ומבלי להתרשם באופן בלתי-אמצעי מהצדדים. המבקש מציין כי בית המשפט המחוזי התעלם מממצאי עובדה ומהימנות, לרבות קביעת בית משפט השלום כי המשיב פעל בזדון ובחוסר תום לב. המבקש טוען כי סיווג דברי המשיב כ"הבעת דעה" ולא כ"קביעת עובדה" היה שגוי, על אחת כמה וכמה כאשר המשיב בעצמו ניסה להוכיח את דבריו כ"אמת" במסגרת ההגנה "אמת דיברתי". לבסוף, המבקש טוען כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי עומד בסתירה לפסקי דין אחרים, בהם נקבע כי הצבת גבולות להכפשה הכרחית גם בזירה הפוליטית.

טענות המשיב

8. המשיב סומך את ידיו על האמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. עוד הוא טוען כי הבקשה אינה מעלה סוגיה עקרונית חדשה, ולכן אין הצדקה לקיים ערעור "בגלגול שלישי". לטענתו, המבקש מנצל את פערי הכוחות בין הצדדים ואת מעמדו ויתרונו הכלכלי כדי להגיש "תביעת השתקה" חסרת יסוד, במטרה להשתיק ביקורת ציבורית. המשיב טוען כי דבריו הם הבעת דעה לגיטימית שנעשתה בתום לב, ולא קביעת עובדה, וכי הם מבטאים מסקנה אישית וסובייקטיבית הנובעת משאט נפש מפעילות המבקש בקשר לחוק לביטול עילת הסבירות, שלטעמו היה "אנטי חוקתי". המשיב מדגיש

כי חופש הביטוי הפוליטי מצוי בליבת הזכות לחופש הביטוי וראוי להגנה רחבה, במיוחד כאשר עסקינן בביקורת על אנשים שנושאים במשרות ציבוריות שלציבור יש עניין בהם. המשיב מוסיף וטוען כי יישום תקנה 138(א)(5) לתקנות סדר הדין האזרחי, אשר מאפשר מתן פסק דין על סמך כתבי הטענות בלבד, אינו פוגע בזכות הטיעון של איש מהצדדים; וכי בית המשפט המחוזי פעל כדין ונתן פסק דין מנומק ונכון.

דין והכרעה

9. בעלי הדין הניחו לפנינו כתובים מפורטים, ועל כן סבורני כי טוב נעשה אם נדון בבקשת המבקש כבערעור ונכריע בערעור על יסוד כתובים אלו, כמותווה בתקנות 138(א)(5) ו-149(2)(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי. כמו כן, אציע לחבריי לקבל את הערעור, לבטל את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ולהשיב את פסק הדין של בית משפט השלום על כנו.

10. לאחר עיון בכתובים ושקילת טענותיהם של בעלי הדין, הגעתי למסקנה כי בית המשפט המחוזי שגה בהתערבותו בפסק הדין של בית משפט השלום. מילים כמו "מושחת", "שקרן", "עברייני", וכיוצא באלה, יושבות על תפר שמחבר התבטאויות אשר נופלות בגדר "דעה" להתבטאויות בעלות משמעות עובדתית (להלן: "ביטויי התפר"; ובעניינם ראו פסק הדין המנחה בסוגיה מקבילה שהתעוררה בגדרי דיני לשון הרע האמריקניים: *Milkovich v. Lorain Journal Co.*, 497 U.S. 1, 18-21 (1990). כמו כן, ראו: *Bentley v. Bunton*, 94 S.W.3d 561 (Tex. 2002) (להלן: עניין בנטלי) – פסק דין שניתן על ידי בית המשפט העליון של טקסס, אשר קבע כי בשיח הרגיל ביטויים כמו "מושחת" (corrupt) נתפסים, לרוב, כמפנים לעובדות אשר כוללות מעשים עברייניים או מושחתים המיוחסים לאדם עליו נאמרו הדברים, ועל כן הם עולים כדי לשון הרע).

11. דברי "דעה", כשם כן הם, מבטאים את דעתו הסובייקטיבית של אומרם ותו לא. הם אינם מתארים את המציאות כהווייתה, ועל כן אינם נופלים בגדרם של אמת או שקר. כפועל יוצא מכך, הבעות דעה, הנתפשות ככאלה על ידי מי שקורא או שומע אותן, אינן יכולות, ככלל, להגיע כדי "לשון הרע". זאת, מאחר שבמטריה המשפטית שבה עסקינן הדברים נקבעים דרך עיני האדם הסביר – "הבריות", עליהן מדבר סעיף 1(1) לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (ראו: דנ"א 2121/12 פלוני נ' דין-אורבך, פ"ד סז(1) 667, 858 (2014)).

12. בית המשפט העליון עמד על עיקרון מנחה זה (להלן: עיקרון ההפרדה בין דעה לעובדות או עיקרון ההפרדה) בע"א 334/89 מיכאלי נ' אלמוג, פ"ד מו(5) 555 (1992):

"הראציונאל להפרדה בין עובדה לדעה, ולהגנה המוגברת על הבעת הדעה, הוא, שהקורא נוהג לרוב להסתמך על העובדות כנכונות, ואילו בהתייחסותו לדעות, המתיימרות להיות דעותיו של המפרסם ותו לא, גישתו היא מן הסתם ספקנית יותר, וישתדל הוא ליצור לעצמו דעה עצמית משלו אודות העובדות האמורות. במציאת נקודת האיזון בין המגמה להבטחת חופש ההתבטאות מחד לבין ההגנה על שמו הטוב של הפרט מאידך גיסא ישנה איפוא הצדקה להקפיד עם המפרסם יותר בכל הנוגע לפירסום העובדות הנטענות, ולעומת זאת להעניק לו הגנה ליברלית יותר בכל הנוגע להבעת דעותיו" (ראו: שם, בעמ' 567).

עיקרון ההפרדה בין דעה לעובדות אינו בגדר חסר גבולות ונטול סייגים. הבעת דעה, כמו ביטוי עובדתי, יכולה אף היא להגיע כדי לשון הרע במצבי קצה. אולם, בגדרם של דיני לשון הרע קיימת נטייה ברורה לא לראות בהבעת דעה גרידא משום לשון הרע – זאת, במובחן מביטויים המתיימרים לקבוע עובדה מכפישה (ראו: רע"א 817/23 עמותת חוזה חדש נ' ח"כ זוהר, פסקה 18 (30.5.2023) (להלן: עניין עמותת חוזה חדש); וכן חאלד גנאים, מרדכי קרמניצר ובוועז שנור דיני לשון הרע: הדין המצוי והדין הרצוי 97 (מהדורה שנייה מורחבת 2019)).

13. במקרה דנן, מדובר, כאמור, באחד מ"ביטויי התפר" שביחס אליהם אין אפשרות להחיל את עיקרון ההפרדה כמות שהיא. כפועל יוצא מכך, ומפאת שכיחות ההתבטאויות כדוגמת "מושחת" בשיח הציבורי (לטוב ולרע) – סבורני כי בפנינו סוגיה משפטית הטעונה הבהרה. סוגיה זו הינה חשובה מאחר שההכרעה בה מציבה גבולות בין "לשון הרע" כמעשה אסור לבין חופש הביטוי. לטעמי, זוהי העילה הראשונה שבשלה טוב נעשה אם נדון בבקשה שלפנינו כבערעור.

14. הסיבה השנייה לקיום הדיון כאמור – החשובה לא פחות מהסיבה הראשונה – היא טעות משפטית אשר נפלה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. בית המשפט המחוזי לא נימק בפסק דינו מדוע דברי המשיב הם לכל היותר בגדר "דעה", ומדוע מסקנת בית משפט השלום שגויה על רקע המסכת העובדתית מושא הדיון. בית המשפט המחוזי קבע את אשר קבע כעניין משפטי טהור; לפי דבריו: "לא בלי התלבטות הגעתי בסופו של יום לכלל דעה, כי יש להעדיף במקרה שלפנינו את הערך של חופש הביטוי על פני הזכות

לשם טוב. [...] נראה בעיניי כי את דברי המערער יש לראות משום הבעת דעה ולא קביעת עובדות" (ראו: פסקה 10 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי). מפסיקתו נגזרת מסקנה משפטית כוללת כי "גידופים סובייקטיביים", כדוגמת "מושחת", יסווגו תמיד כהבעת דעה שאינה יכולה להיתפש אצל "האדם הסביר" – או אצל הבריות, כמשמען בסעיף 1(1) לחוק איסור לשון הרע – כתיאור עובדתי אשר מייחס לנפגע מאותו "גידוף סובייקטיבי" מעשי שחיתות או עבריינות. קביעה זו היא בגדר טעות משפטית, שכן היא מניחה מראש – ללא בדיקתן של נסיבות המקרה הספציפי – כי התבטאות כדוגמת "מושחת" לעולם נשארת בגדר "דעה סובייקטיבית" שאינה מפנה לעובדות, ואשר לא מובילה, ככלל, לאחריות בגין לשון הרע. זאת, כאשר דיני לשון הרע, בחינתם של "ביטויי התפר" – "מושחת", "שקרן", "עברייני", וכיוצא באלה – חייבת להיעשות בדרך של הליכה זהירה ממקרה למקרה, ולא באופן כוללני וגורף. טעות זו של בית המשפט המחוזי מצדיקה – ולטעמי, אף מחייבת – התערבות ערעורית "בגלגול שלישי".

15. הסיבה השלישית לקיום הדיון כאמור קשורה לעניין חשוב נוסף: חלוקת התפקידים בין הערכאה הדיונית לבין ערכאת הערעור. "ביטויי התפר" כמו "מושחת", "שקרן" או "עברייני" יכולים ליפול בכל אחד משני צידי התפר. בחלק מהמקרים, ביטויים אלה ייראו לבריות כביטויים עובדתיים העולים כדי לשון הרע, כפי שקרה עם הביטוי "מושחת" בעניין בנטלי וכן, למשל, בפרשת *Silsdorf v. Levine*, 449 N.E.2d 716, (N.Y. 1983). במקרים אחרים, ביטויים כאמור – ובפרט, הביטוי "מושחת" – ייראו בעיני "האדם הסביר" כהבעת דעה סובייקטיבית שאינה בגדר לשון הרע (לדוגמאות המייצגות סיווג זה בגדרה של דוקטרינה מקבילה של דיני לשון הרע האמריקניים, ראו: *Lyons v. Heid*, 1998 WL 309797 (Conn. Super. Ct. 1998)). הנה כי כן, בהקשרים מסוימים, המילה "מושחת" יכולה להיתפש אצל הבריות כגידוף חסר משמעות ספציפית, שאינו אלא הבעת דעה ותו לא, ואילו בנסיבות אחרות, אותה מילה ממש יכולה להיתפש כמפנה לעובדות שמשמען עשיית מעשים מושחתים על ידי האדם עליו מדובר (ראו: *Irizarry v. Zelaya*, 244 A.D.3d 591, 592-593 (N.Y. App. 2025)). בכל המקרים הללו, לערכאה הדיונית מסור תפקיד מרכזי עד-כדי-מכריע בסיווגם של ביטויי התפר כדוגמת "מושחת", שלמרבה הצער היו ללשון שכיחה מדי בשיח המתנהל במרחבים ציבוריים שונים (כפי שהעירה השופטת י' וילנר בעניין עמותת חוזה חתם). הערכאה הדיונית היא זאת שצריכה לקבוע אם עסקינן בלשון הרע בהתחשב במכלול הנסיבות, אשר כוללות גם את הלך רוחו של המפרסם וכוונותיו. הלך רוחו וכוונותיו של המפרסם אינם קובעים, כמובן, את משמעותה של ההתבטאות הפוגענית בעיני הבריות, אך כוונת זדון, חוסר תום-לב והרצון לפגוע בזולת מגדילים את

ההסתברות "לקלוע במטרה" ולגרום לבריות לחשוב כי האדם המתואר כ"מושחת" אכן שולח את ידיו במעשי שחיתות פליליים או אחרים.

16. מסיבה זו, באין טעות ברורה בפסק דינה של הערכאה הדיונית, קביעתה באשר להקשרה הספציפי ולנסיבותיה הספציפיות של ההתבטאות "מושחת" ודומותיה היא בגדר סוף-פסוק, שכן, ככלל, ערכאת הערעור צריכה להימנע מהתערבות בקביעות כאלה.

17. כפי שאראה מיד, במקרה שלפנינו, בית המשפט המחוזי סטה מעיקרון זה, התערב בפסק דינו של בית המשפט השלום והפך אותו ללא סיבה מבוררת הנראית לעין. הפיכה זו של פסק הדין, תוך החלפת קביעותיו הקונקרטיות של בית משפט השלום בהיגדר משפטי כללי, שאינו נגזר מלשון החוק, עולה כדי עיוות דין מהותי אשר מתווסף ליתר הטעמים הקוראים להתערבותנו.

18. פסק דינו של בית משפט השלום מבוסס על ממצאי עובדה ביחס למשמעות המילה "מושחת" בהקשר הקונקרטי שבו היא נכתבה ופורסמה, כמילה אשר התיימרה לתאר את פועלו של המבקש. ממצאים אלה נקבעו על יסוד ראיות שזכו להתרשמות ישירה של בית משפט השלום. התערבות בממצאים אלה לא היתה מוצדקת וממילא לא נדרשה משום סיבה.

19. בית משפט השלום קבע כי בצינו את המילה "מושחת" במסגרת פרסומו, המשיב ביקש לבטא עובדה ולייחס למבקש תכונה עבריינית. מסקנה זו נלמדה על-ידי בית המשפט בין היתר מעדותו של המשיב במהלך דיוני ההוכחות:

"הביטוי 'מושחת' מייחס לתובע תכונת אופי שלילית ומציגה אותו כעבריין והדברים נלמדים גם מעדות הנתבע, עת כינה את התובע מושחת ועבריין ובכך קשר בין הביטוי 'מושחת' לבין הביטוי 'עבריין' כפי שהדבר נתפס גם בעיני הציבור" (ראו: פסקה 19 לפסק דינו של בית משפט השלום; ההדגשה במקור – א.ש.).

כמו כן, קבע בית משפט השלום כי –

"הנתבע טען עובדתית כי התובע מושחת ועברייני ואף עמד על טענותיו גם בחקירה הנגדית וחזר עליהן אף ביתר שאת [...]" (ראו: שם, בפסקה 32).

בהמשך, בית משפט השלום עבר לבחון את ההגנות הפוטורות אדם מן האחריות בגין לשון הרע וקבע כי המשיב אינו חוסה תחת שום הגנה. ביחס להגנת אמת הפרסום, המשיב ניסה לטעון כי המבקש, כדבריו בפרסום, אכן מושחת – זאת, באמצעות הפנייה לפרסומים עיתונאיים אודות המבקש אשר מעידים, לכאורה, כי המבקש הזמין פעילי מפלגת הליכוד לשייט ביוון; כי רשם הקבלנים השעה את רישיונו של המבקש למשך שלוש שנים, וכי הוטל עליו קנס; וכי המבקש זומן לחקירת משטרה בעקבות פרשת הפריצה לבסיס שדה תימן. דא עקא, בית המשפט סבר כי אין בפרסומים אלה כדי לבסס ממצא עובדתי כלשהו ופסק כי המשיב לא עמד בנטל המוגבר להוכחת הטענה כי המבקש מושחת.

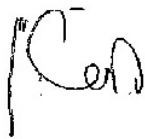
בסופו של יום, בית משפט השלום קיבל את התביעה כאמור לעיל. מסקנתו של בית משפט השלום כי דברי המשיב הם בגדר לשון הרע הושחתה, כאמור, על ממצאי עובדה ומהימנות ועל נסיבות המקרה בכללותו. בית משפט השלום ביסס את הכרעתו, בין היתר, על התרשמותו הישירה מעדות המשיב ומאופן התגוננותו מפני התביעה. כמו כן, בית המשפט בחן את כוונותיו של המשיב ומצא כי הלה פעל בחוסר תום-לב על-מנת לפגוע בשמו הטוב של המבקש. ניסה – והצליח.

20. פסק דינו של בית משפט השלום לא נפגם אפוא בשום טעות – נהפוך הוא. מסקנת בית משפט השלום כי פרסומו של המשיב עולה כדי לשון הרע מנומקת ומבוססת על הראיות שהוצגו לפניו ועל בחינתן בראי של ניסיון-החיים. התוצאה אליה הגיע בית משפט השלום – פסיקת פיצויים על הצד הנמוך, 10,000 ש"ח בלבד, לטובת המבקש – משקפת, לצד הגסות והבוטות של הפרסום, את מידת הפגיעה, המועטה יחסית, בשמו הטוב של המבקש, וכן את היקפו המצומצם של הפרסום, את החשיפה המועטה יחסית שהיתה לו, ואת האפשרות שעמדה למבקש להגיב עליו. תוצאה זו עושה איזון נכון בין ההגנה הדרושה על חופש הביטוי – ובפרט, על חירותו של אזרח מן השורה להשמיע ביקורת פומבית על אנשי ציבור – לבין אלימות מילולית אשר חורגת מגדרה של "הבעת דעה" ועולה כדי עוולת נזיקין של לשון הרע. פסק דין זה קבע – בצדק – כי גבולותיו של חופש הביטוי אינם פרוצים, וכי לגידופים ולהכפשות חסרות בסיס, אשר מעבירים מסר עובדתי שקרי על אודותיו של אדם ומעשיו, אין מקום במרחב הציבורי. קביעות

כאמור עולות בקנה אחד עם האמור בחוק איסור לשון הרע ואינן סוטות כמלוא הנימה מעיקרון הפרדה בין דעה לעובדות.

21. באשר לטענת המשיב בדבר היותה של התביעה "תביעת השתקה" – טענה זו נדחתה מכל וכל בבית משפט השלום, והוא הדין גם כאן. כאמור, התביעה שהמבקש הגיש נגד המשיב היא תביעה מבוססת שאין בה ולו מאפיין אחד של תביעות השתקה (ראו: רע"א 1954/24 וקנין נ' קיבוץ ניר דוד – אגודה שיתופית, פסקה 21 לפסק דינו של השופט נ' סולברג (7.1.2025)).

22. סוף דבר: דין הבקשה והערעור להתקבל. הנני מציע לחבריי כי נדון בבקשה שלפנינו כבערעור, נקבל את הערעור, נבטל את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, נקבע כי פסק דינו של בית משפט השלום יעמוד בעינו, וכן נחייב את המשיב לשלם למבקש הוצאות הדיון בערכאתנו בסך כולל של 4,000 ש"ח.

אלכס שטיין
שופט

השופט דוד מינץ:

אני מסכים.

דוד מינץ
שופט

השופטת גילה כנפי-שטייניץ:

אני מצטרפת לתוצאה אליה הגיע חברי, השופט א' שטיין. אציין כי לא מן הנמנע שהביטוי שלפנינו הוא משום הבעת דעה ולא עובדה: המשיב נקט בביטוי "המושחת באדם" – סופרלטיב שהוא מן הסימנים להפלגה רטורית, ולא לקביעת עובדה; ופסוקית זו אף פותחת רצף של ארבעה ביטויים, כאשר לגבי שלושה מהם קבע בית משפט השלום כי הם יכולים להיחשב "כהבעת עמדה לנוכח ההקשר בו הם נאמרו". עם זאת, די לי בכך שבית המשפט המחוזי הקים למשיב טענת הגנה, היא הגנת תום הלב, מבלי להתמודד עם קביעת בית משפט השלום שלפיה המשיב לא הרים את הנטל המוטל עליו לפי סעיף 16 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 – באופן השומט את הבסיס לתוצאה אליה הגיע. לפיכך, איני נדרשת לשאלת היקף התערבותה של ערכאת הערעור בסיווג ביטויים, אם כדעה או כעובדה. אעיר, כי משנקבע בפסיקה ששאלת משמעותו של ביטוי היא במהותה שאלה פרשנית, הנבחנת מן הטקסט ומהקשרו בעיני האדם הסביר, מסופקני אם יש הצדקה לסטות מכללי ההתערבות הרגילים.

גילה כנפי-שטייניץ
שופטת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' שטיין.

ניתן היום, כ"ט אב תשפ"ו (12 אוגוסט 2026).

גילה כנפי-שטייניץ
שופטת

אלכס שטיין
שופט

דוד מינץ
שופט